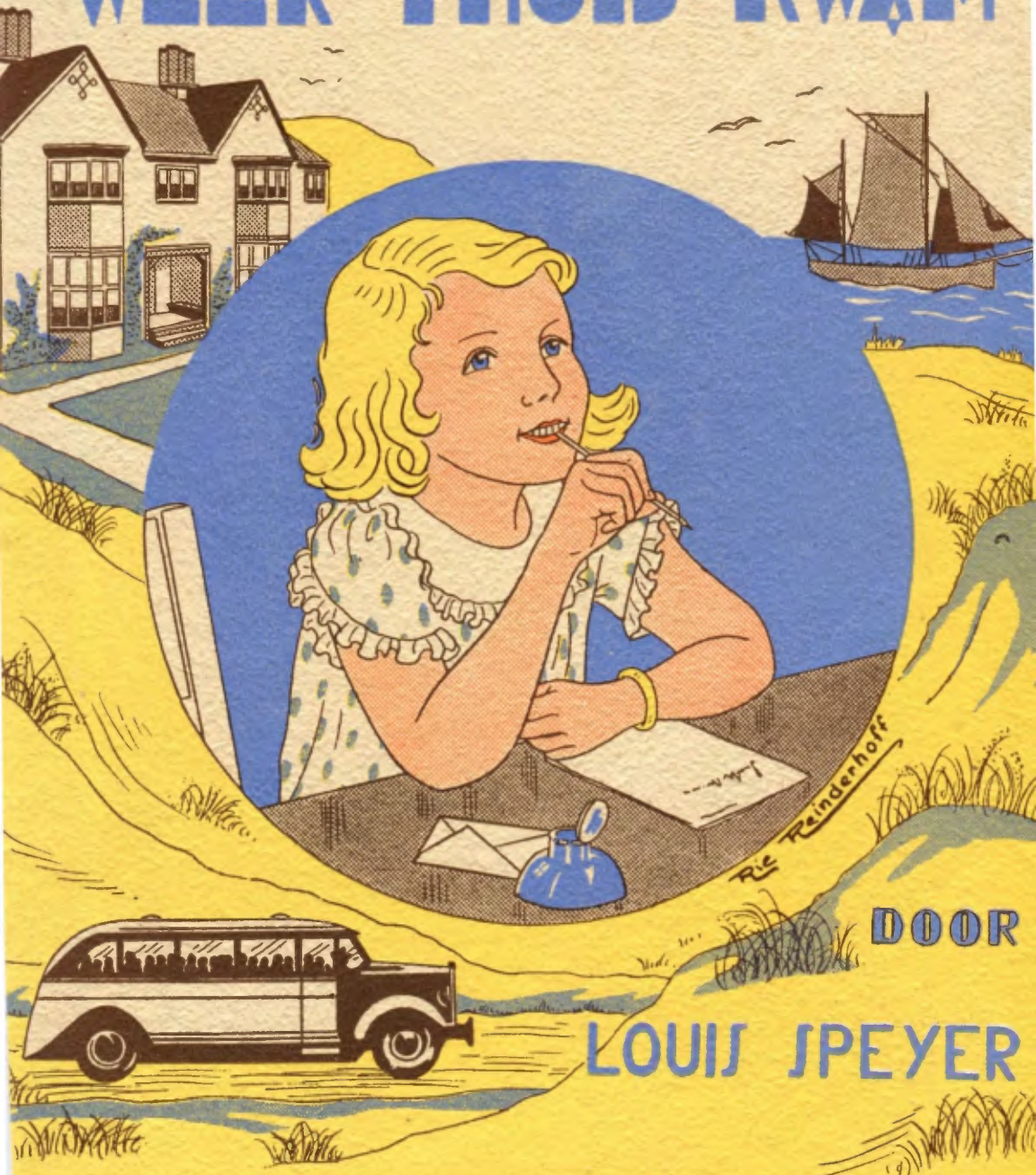

TOEN DOORTJE WEER THUIS KWAM

DOOR

LOUIS SPEYER

G.F.CALLENBACH N.V. NIJKERK

TOEN DOORTJE
WEER THUIS KWAM....

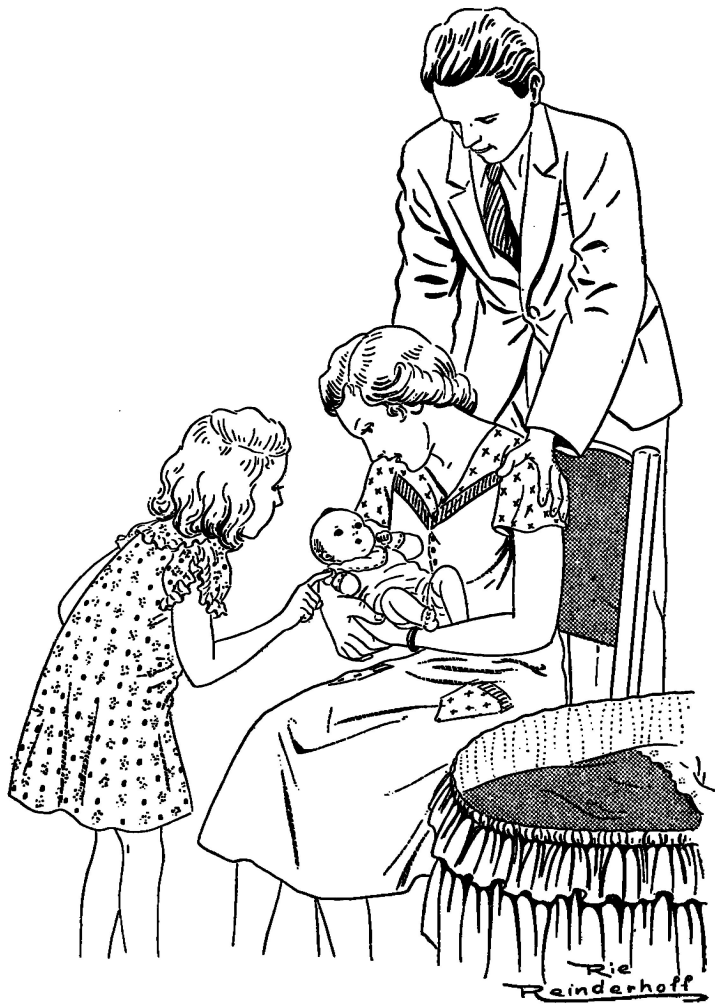
TOEN DOORTJE WEER THUIS KWAM.....

DOOR

LOUIS SPEYER

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Het nieuwe boek

Kom Doortje, het is bedtijd," zei moeder. „Kleine meisjes moeten slapen gaan."

„Hè!!" Met een verwijfend gezichtje keek Doortje naar de klok. Wat ging die toch altijd vlug! Het was net of hij in huis veel harder ging dan op school. Nu was het al weer halfacht, tijd om naar bed te gaan. Zij zuchtte van spijt en sloeg het mooie boek, waarin ze vol aandacht aan het lezen was, langzaam dicht. 't Ging over een meisje, dat voor de eerste keer naar de Zondagsschool was geweest. Het werd juist zo spannend!

„Ja Doortje," zei moeder, „'t is heus halfacht kind, moeder jukt niet. Zo'n vervelende klok toch, hè?"

„Nou," vond Doortje ook. Ze had maar het liefste dat hij 's avonds een tijdje stilstond. Dan kon zij tenminste langer blijven lezen.

Vader zag wel, dat ze nog niet veel zin had om te gaan slapen. „Is het een mooi boek, Doortje?" vroeg hij met een knipoogje. „Vertel vader eens: waar gaat dat verhaaltje eigenlijk over?"

„Over een meisje Vader, dat voor het eerst naar Zondagsschool is geweest. Het is een heel mooi verhaal."

„Dat voor het eerst naar Zondagsschool is geweest?" vroeg vader, „dat zou ik ook wel willen lezen. Vanavond, als jij in bed ligt, zal vader eens kijken, wat jij zo'n mooi verhaal vindt."

Dat vond Doortje natuurlijk prachtig. IJverig wees ze vader

aan, tot hoever zij zelf met het lezen gekomen was. „Kijk Vader, daar begint het heel erg mooi te worden, daar, op bladzijde drie en twintig.”

„Goed zo,” zei vader, „dan zal ik vanavond net zo ver lezen als jij. Zullen we dat afspreken?”

„Ja maar,” zei moeder toen, „ik ben ook erg nieuwsgierig naar dat spannende verhaal. Doortje, dan lezen we het alle drie. Jij en vader en ik.”

„En als het dan uit is,” zei vader, „dan kopen we een nog veel mooier boek, een, dat nog veel dikker is. Dan kan moeder daar alle avonden een stukje uit voorlezen.”

„Ja, ja!” riep Doortje, blij met zulk fijn vooruitzicht, „dat doen we echt, Vader. Moeder moet voorlezen.”

„Natuurlijk Doortje,” antwoordde vader lachend, „dat komt wel in orde. En als jij dan altijd gehoorzaam en op tijd naar bed blijft gaan. . . . dan mag je er ook zelf eens uit voorlezen.”

Toen was Doortje helemaal opgetogen met het nieuwe plannetje. „Wat is dat dan voor een boek, Vader?” wilde ze dadelijk weten, „ik ben zo nieuwsgierig.”

Maar vader verklapte niets. „Dat is nog een geheim, vrouwtje,” zei hij, „maar je krijgt het vast en zeker. Zodra je dit boek uit hebt.”

Doortje nam zich toen voor om de volgende dag ijverig te gaan lezen. Misschien had ze over een week dan reeds dat nieuwe.

„En nu naar bed,” maakte moeder een eind aan het gesprek, „anders wordt het heus te laat. Eerst nog een flinke lepel levertraan en dan. . . . vlug onder de wol.”

Doortje zoende vader goede nacht en ging tevreden met moeder mee naar boven. Samen deden ze daar het avondgebedje, waarna moeder haar stevig onderstepte. „Ga maar lekker slapen, meisje, morgen komt er weer een dag,” zei moeder en gaf haar een vertrouwelijik kneepje in de wang. Toen zoende Doortje ook moeder wel te rusten en sliep spoedig in.

Het gesprek van vader en moeder

Toen moeder weer beneden kwam, had vader voor de gezelligheid een dikke sigaar opgestoken. Het boek, waar Doortje in gelezen had, lag opengeslagen voor hem op tafel en warempel. . . . Vader was reeds aan het lezen.

Maar toen moeder haar plaats weer had ingenomen, sprak vader over heel iets anders dan over het boek van Doortje. „Vrouw, vrouw,” zei vader bezorgd, „wat gaat Doortje er de laatste weken toch slecht uit zien. Ik maak me werkelijk ongerust, dat ze ziek zal worden. Vroeger had ze zo'n gezonde kleur en wangen als appeltjes en nou. . . . ze is zo bleek en mager. . . . neen. . . . ik vertrouw het niets.”

Ja. . . . Vader zei precies, wat moeder ook al een tijdje gedacht had. Doortje zag er allesbehalve uit als een gezond en sterk meisje en zo bijzonder veel eten deed ze ook al niet. „Me dunkt, Vader,” zei moeder daarom, „het zal wel het beste zijn als we met ons kleine meisje eens naar de dokter gingen. Misschien dat die goede raad weet. Want ikzelf zou heus niet weten, wat we er nog meer tegen konden doen. Ze krijgt elke morgen een flink bord havermoutpap en een beker melk, 's middags krijgt ze bij het eten weer een beker melk en gaat ze altijd een half uurtje rusten, 's avonds krijgt ze altijd een ei. . . . nee, ik zou echt niet weten, wat we er nog meer aan konden doen. En ze gaat toch ook op tijd naar bed, elke avond halfacht. Het zal werkelijk het beste zijn als we eens met haar naar de dokter gingen.”

Vader deed nadenkend een paar diepe trekken aan zijn sigaar. „Doortje mag niet ziek worden, vrouw,” zei hij ernstig, „dat moet in ieder geval voorkomen worden. Ik zal morgen direct met haar naar de dokter gaan om haar eens flink te laten onderzoeken. Misschien heeft Doortje verandering van lucht nodig. Frisse, zuivere lucht van bos of zee.

Ik weet haast wel zeker, dat Doortje goed zou opknappen als ze eens een week of acht aan zee of in de bossen kon doorbrengen."

Moeder zei niet veel. Al eens vaker had vader zo tot haar gesproken. Een paar maanden geleden. Toen had ze hem met een paar verschrikte ogen aangekeken. Doortje acht weken van huis, Doortje, die nog nooit bij moeder was weg geweest. Wie zou voor haar zorgen? Wie moest dan haar kleertjes maken en haar 's avonds onderstoppen? En zou Doortje niet heel, heel erg naar huis verlangen?

Heus, het was niet zo gemakkelijk geweest om zo maar ja te zeggen.

En nu vanavond sprak vader er weer over. Het liefste zei moeder, dat ze Doortje toch heus niet missen kon, maar als ze er aan dacht, hoe bleek en mager Doortje was, dan . . . ja . . . dan wist moeder het niet, dan was het misschien toch beter, dat Doortje een paar maanden van huis ging.

Vader begreep wel, dat moeder zich zorgen maakte.

„Och vrouw," troostte hij haar, „daar is ze heel de dag met andere meisjes en jongens samen. Dan slapen en eten ze gezamenlijk in een grote slaap- of eetzaal. Ze maken samen pret en doen samen spelletjes. Natuurlijk zal Doortje naar huis verlangen, maar toch lang niet zo erg als jij denkt. Ze zal daar zoveel nieuwe dingen zien en beleven, dat de ene week na de andere om vliegt. Eerder dan we er alle drie erg in hebben is ze weer thuis. Kom . . . dat valt best mee. Ze krijgt goed eten, ze gaat op tijd naar bed, aan tafel wordt uit de Bijbel gelezen, 's Zondags is er ook Zondagschool . . . ik geloof, dat we 't eens moeten proberen. Als ze dan sterk en gezond en met een flinke kleur op haar wangen weer terugkomt, dan ben je zelf maar wat blij, dat je haar hebt laten gaan. En Doortje is toch ook zo'n heel klein meisje niet meer. Acht jaar . . . 't Wordt al een flinke dochter. Die slaat zich er wel door heen. Dat zul je zien!"

„Ja," dacht moeder toen, „vader zal wel gelijk hebben, laat ik maar flink zijn. Het kan toch ook niet doorgaan zoals nu.

Doortje zou vast en zeker ziek worden en dat zou verschrikkelijk zijn."

En zo besloten vader en moeder, toen Doortje al als een roosje lag te slapen, dat ze, als de dokter dat beter vond, acht weken, acht hele lange weken van huis zou gaan om in een kinderkolonie aan zee of in bos weer net zo sterk en gezond te worden als vroeger.

III

Doortje bij de dokter

De volgende morgen stapte Doortje samen met vader naar de dokter. Zij droeg een Zondags jurkje en een nieuwe strik in het haar, zodat ze er keurig netjes uitzag. „Het zal bij de dokter druk zijn, Doortje," had moeder verteld. „Je moet er netjes uitzien." En toen moeder haar bange gezichtje zag, had ze er ter geruststelling bij gezegd: „Wees maar niet bang hoor, er gebeurt helemaal niets. De dokter moet alleen eens kijken of je wel goed gezond bent. Het doet vast geen pijn."

Een klein beetje angstig was Doortje toch wel. En hoe dichterbij ze het huis van de dokter naderde, hoe harder haar hartje ging kloppen. Stevig hield ze vader bij de hand, alsof ze bang was, dat hij plotseling weg zou gaan.

„Vader zal me wel helpen," dacht ze. En nog niet vaak had ze zich bij vader zó veilig gevoeld.

„Zo, we zijn er," zei vader, toen ze bij een grote witte villa kwamen en zonder te bellen stapte hij naar binnen. Het was daar erg mooi en deffig, maar Doortje had niet veel tijd om rond te kijken. Op een deur tegenover haar stond met grote letters „wachtkamer" en daar ging vader regelrecht heen.

Toen ze binnenstapten zag Doortje daar verschillende mensen, die zwijgzaam op banken en stoelen rondom de tafel zaten.

„Goede morgen,“ groette vader opgewekt, „'t is hier al voller dan ik dacht.“

Een paar mensen groetten slechts terug, waardoor Doortje zich verlegen voelde worden. Ze was blij, dat vader haar een stoel gaf. Stil als een muisje ging ze zitten en wachtte

geduldig af tot het haar beurt zou zijn om bij de dokter te komen.

Wat duurde dat wachten verschrikkelijk lang! Eerst waren er nog wel nieuwe dingen, waar Doortje met aandacht naar keek of naar luisterde. Zo was er een belletje, dat telkens als een nieuwe patiënt bij de dokter kon komen, helder door de stille wachtkamer rinkelde. Een paar weekbladen, die op de tafel in het midden van de kamer lagen, lachten Doortje wel

toe, maar ze durfde er toch geen te pakken. Toen plotseling zag ze aan de wand een tekst uit de Bijbel, die zij tot haar verrassing uit het hoofd kende. Want het was precies dezelfde, die ze eens voor Zondagsschool van buiten had moeten leren.

„En uw hart zal zich verblijden en niemand zal uwe blijdschap van U wegnemen” (Joh. 16 : 22) stond er met grote gouden sierletters op een wit kartonnen plaatje. Dat was heus een verrassing. En telkens opnieuw moest Doortje naar die mooie tekst kijken en hem lezen.

Maar het wachten duurde zo lang, dat toch steeds meer de verveling kwam. Op het laatst werd zij er verdrietig van.

„Zullen we naar huis gaan, Vader?” fluisterde ze voorzichtig vader in zijn oor. Maar die schudde het hoofd. „Nee vrouwtje, nog een klein poosje en dan is het onze beurt.”

Het was in de wachtkamer ook beduidend leger geworden. Een voor een waren de patiënten opgestaan en naar de dokterskamer vertrokken. Alleen vader en Doortje en nog enkele bezoekers, die na hen gekomen waren, bleven nog over. Doortje voelde de spanning stijgen. Ze schrok, toen het belletje opnieuw ging.

„Onze beurt!” wist ze direct en haar hartje bonsde harder dan ooit. „Bons . . . bons . . . bons . . .” ging het, „bons . . . bons . . .” O, nu ging het gebeuren!

Hè gelukkig wat was dat een aardige dokter! „Ho, ho, ho,” lachte hij vriendelijk, toen ze met vader binnengestapt was, „ho, ho, ho, wat een angstig gezichtje. Maak je maar niets bang, hoor zusje, 't is zo gebeurd.”

En warempel, de dokter had gelijk Een kwartier later stapte ze opgelucht met vader naar huis. „Hè!” dat was haar meegevallen. Alleen het prikje in de vinger deed nog een beetje pijn. Maar verder niks hoor, als ze nog eens vaker naar de dokter moest gaan, zou ze het niets erg meer vinden.

Thuis gekomen was moeder erg nieuwsgierig hoe het was afgelopen en wat de dokter gezegd had. „Is alles goed?”

vroeg ze aan vader, toen vader en Doortje nog maar nauwelijks binnen waren, „is ons Doortje goed gezond. . . . of. . . . of. . . .?”

Vader stelde moeder gauw gerust. „Gezond als een visje, Moeder, alleen. . . . net precies wat ik dacht — de dokter oordeelt het beter, dat zij eens wat verandering van lucht geniet. Hij zal haar voor uitzending in aanmerking laten komen. Ze is niet zo sterk als ze wel kon zijn.”

Toen vader dat aan moeder vertelde, wist Doortje niet dadelijk wat hij er mee bedoelde. Maar toen ze rustig bij moeder in de kamer zat en een flinke beker chocolademelk dronk, vertelde moeder haar van het kindertehuis aan zee of in het bos, waar zwakke en bleke kinderen heen konden gaan om lekker bruin en dik te worden en nieuwe gezondheid op te doen.

„Daar is het heel fijn en gezellig, Doortje. Want daar mag je spelen, eten, lachen en slapen naar hartelust. Fijn, dat jij daar van vader en moeder heen mag, hè?”

Het nieuws was voor Doortje te groot om zo maar te weten, wat ze er van denken moest. Ja, het leek haar wel fijn. . . . maar. . . . maar. . . . moest zij dan helemaal alleen daar heen. . . .? Gingen vader en moeder niet met haar mee? Dat zou ze vast niet leuk vinden.

En zo waren er nog veel meer dingen, die Doortje graag wilde weten. Over het slapen. . . . over het eten. . . . over de kinderen. . . . over de zusters. . . . ze vroeg wel honderd uit. Vader en moeder hadden dat wel verwacht en geduldig gaven ze Doortje antwoord op al de vragen, die ze stelde. En 's avonds, toen moeder Doortje naar bed bracht, hadden vader en moeder en zij al afgesproken om dokter's raad maar op te volgen. Doortje zou voor acht weken naar zee gaan!

Zo groot was het nieuws voor Doortje, dat ze er haast niet van slapen kon.

IV

Afscheid en vertrek

Reeds veertien dagen later zou Doortje vertrekken. Foei, foei, wat waren moeder en Doortje in die tijd druk! Acht weken is een hele tijd en dus moest er van alles gebeuren. Doortje had groot gebrek aan een paar nieuwe jurkjes en die moesten er dan nu ook komen. Ook kocht moeder voor haar nieuw ondergoed en van vader kreeg ze een grote veldfles. Die kon ze meenemen bij het wandelen en er lekker uit drinken als ze dorst had.

Wel drie keer ging Doortje met moeder naar de stad om inkopen te doen. Als ze dan thuis kwamen vonden ze het een heel feest om alles uit te pakken en nog eens extra te bewonderen. In een grote koffer, die vader van de zolder gehaald had, werd alles netjes gelegd en hoe dichter de dag van afscheid naderde, des te voller werd de koffer.

's Avonds waren moeder en Doortje erg druk. Want dan moest er een heel nauwkeurig en langdurig werkje gebeuren! Op alles wat in de koffer ging, borduurden moeder en zij heel sierlijk de voorletters van Doortje's voor- en achternaam. En dat was me een karweitje, hoor! IJverig trok Doortje elke dag na schooltijd aan de slag en borduurde geduldig op haar jurkjes en ondergoed de D van Doortje en de M van Maasland, haar achternaam. O, wat was dat toch een werk. En het moest in ieder geval gebeuren, want anders konden daarginds in het kindertehuis de kleren veel te gemakkelijk zoekraken.

„Daar zijn zoveel van die robbedoezen,“ vertelde moeder, „dat de kleren heel gemakkelijk door elkaar komen te liggen. Vooral met het wassen! En ja, Doortje, als er dan geen naam op staat, hoe moet de zuster dan weten van wie het is?“ Dus heel ijverig borduurden moeder en Doortje de ene letter na de andere. Soms als er een D of een M bijzonder mooi was uitgevallen, liet Doortje haar werk met een trots hartje

aan vader zien. Die keek altijd vol belangstelling en vond, dat de letters steeds mooier werden. Zodoende kreeg Doortje er ook steeds meer plezier in. Moeder en zij schoten flink op en gelukkig, toen de laatste avond voor het vertrek aangebroken was, waren ze er keurig mee klaar gekomen. Stel je eens voor, dat er van die mooie kleren iets zou zoekraken!

Zó druk waren ze allebei geweest, dat er van het lezen in haar Zondagsschoolboekje niet veel was terechtgekomen. En dat vond Doortje toch wel jammer! Want ze was niet vergeten, wat vader haar beloofd had. Een nog veel mooier en dikker boek, zodra zij dit eerste uitgelezen zou hebben. Hoe nieuwsgierig was ze naar de naam en waar het over ging.

Zodra ze tijd had, zou ze proberen om dubbel zo veel te lezen. Daar ginds in de kinderkoloniel

Zo was dan nu de grote dag aangebroken, dat Doortje op reis zou gaan.

Met blijdschap, maar ook met angst had ze naar deze dag uitgekeken. Met blijdschap, omdat ze heel erg benieuwd was naar alles wat ze nu zou gaan zien en beleven. Met angst, omdat ze zo'n lange tijd niet bij vader en moeder zou kunnen zijn. In acht lange weken zou ze vader en moeder niets kunnen vertellen. Wat kwam er steeds een naar gevoel in haar op, als ze daar aan dacht. Dan ging alle plezier over. Gisteravond had moeder lang bij haar aan bed gezeten, met een kaarsje naast hen op het nachtkastje. Dat was fijn geweest. Moeder had haar extra lekker ondergestopt en toen haar handje gepakt. En samen, moeder en Doortje, hadden zij gebeden tot de Here en Hem gevraagd of Hij goed voor Doortje zou willen zorgen en haar weer behouden zou willen thuisbrengen.

„De Vader boven in de Hemel, Doortje,” zei moeder, „is lief en goed en zorgzaam. Als je daarginds in het kindertehuis verdriet hebt, of je verlangt erg naar vader en moeder,

bid dan tot Hem, lief meisje. De Heiland ziet jou en mij en vader en alle mensen. Dus bid maar veel, 's morgens bij het opstaan, 's middags bij het eten en 's avonds als je slapen gaat. En verder altijd als je je alleen en verdrietig voelt. Zul je me dat beloven, Doortje?"

Natuurlijk, dat zou Doortje vast doen! Ze hield veel van de Here Jezus en . . . en dat was het fijne in haar hartje, ze wist ook dat de Here van haar hield. En toen moeder zo samen met haar gebeden en gesproken had, moest ze ineens weer denken aan de spreuk, die bij de dokter in de wachtkamer hing en die ze zo goed van buiten geleerd had op de Zondagsschool: „En uw hart zal zich verblijden en niemand zal uwe blijdschap van u wegnemen" (Joh. 16 : 22).

Ja, zo was het. Buiten, door het raam, hoog boven haar aan de donkere hemel, had een sterretje vriendelijk staan flonkeren, net alsof dat Doortje helpen wou. „God is goed," dacht Doortje, „God is onze Vader." En gelukkig en tevreden was ze ingeslapen.

Nu was de nacht al weer voorbij en stapte ze samen met vader en moeder naar de bus. Alles ging toch nog vlugger dan ze gedacht had. Vader droeg de grote en zware koffer, zó zwaar, dat vader hem nu eens in de ene en dan weer in de andere hand moest dragen en moeder hield Doortje zó stevig vast, dat ze wel kon merken hoe ook moeder tegen het afscheid opzag.

Kijk, daar liep een jongen van haar school. Evenals Doortje met zijn vader en moeder en met een grote koffer bij zich. Zou die soms ook naar de kinderkolonie gaan? Ze vroeg het aan moeder. „Ik weet het niet, meisje," zei moeder, „maar we zijn zo bij de bus."

En ja, hoor! Toen ze een hoek om gingen, stond daar opeens een grote gele autobus vlakbij hen. Daarmee zou Doortje met nog zeven en twintig andere jongens en meisjes naar Oosterduin aan Zee gaan, om daar gezond en sterk te worden. Het was er al een drukte van belang!

„Zo,” zei vader, „we zijn er. 'k Ben er blij om, want die koffer. . . . nou, dat is geen kleinigheidje. Er zit vast meer in, dan je zo zou zeggen,” en vader gaf Doortje een olijk knipoogje. Hij nam zijn zakdoek en veegde zowaar het zweet van zijn voorhoofd.

Moeder deed, wat stil en bleef Doortje stevig vasthouden. Twee zusters, met witte kapjes op het haar en grote, helder witte schorten voor, kwamen even met vader en moeder een praatje maken.

„Dus dat is onze kleine Doortje,” zei de ene zuster lachend. Fijn in zo'n grote bus te mogen rijden, hè?”

Toen lachte Doortje maar wat verlegen terug. Ja, ze vond het wel fijn, maar toch. . . .

Even later was het tijd om in te stappen. Moeder pakte Doortje in haar beide armen en zoende haar links en rechts op de wangen. „Goed oppassen, lief meisje, heel erg goed oppassen hoor, dat je geen ongelukken krijgt. Dag lieverd,” — en toen moeder weer op keek zag Doortje tranen in haar ogen. En bij Doortje zelf begonnen de waterlanders ook te komen. . . . Nu ging ze weg. . . . van vader en moeder weg. . . . Het liefste zou ze hard naar huis terughollen, naar haar kamertje en zich daar verstoppen achter de gordijnen, zodat niemand haar kon vinden. Maar wat zouden vader en moeder dan wel denken?

Een voor een stapten de jongens en meisjes in, ook de jongen, die daarnet vóór hen gelopen had. Nogmaals zoende ze vader en moeder en toen stapte ze zelf ook in.

Ze was in de war. Gelukkig kreeg ze een plaatsje, vanwaar ze vader en moeder goed kon zien. Daar laadde de chauffeur de koffers al in. . . . De hele bus was nu vol kinderen en koffers en pakken.

„. . . .Daa-ag. . . . daa-ag. . . . daa-ag, Moeder . . . daa-ag, Vader!!!” riep Doortje.

Daar gingen zel „Daa-ag. . . . daa-ag. . . .!!!”

En toen de bus plotseling om de hoek boog en ze vader en moeder niet meer kon zien, kon Doortje zich niet langer in-

houden en hilde haar hartje uit. En met haar waren er ook andere kinderen, die huilden, omdat ze voor zo'n lange tijd bij vader en moeder weggingen.

Ja . . . , nu besepte Doortje het goed . . . de lange reis was begonnen.

V

Reis en aankomst

Niet alle jongens en meisjes in de bus hadden zo'n verdriet als Doortje. Al heel spoedig nadat zij van vader en moeder vertrokken was, klonk er in de bus een druk gebabbel. Het duurde zelfs niet lang of reeds begonnen enkele der grotere jongens een vrolijk wijsje te zingen. De bus bromde en snorde gezellig en er was toch wel veel feestelijks in zo'n lange tocht met een autobus door vreemde landschappen en plaatsen. Eerst bleef Doortje nog wat verdrietig en stil, maar langzamerhand beterde dat meer en meer. Ze borg haar zakdoekje weer in haar tasje, zuchtte diep en slikte de laatste tranen in. „Ik moet flink zijn,” dacht ze en ferm zette ze alle verdriet van zich af.

Het was een heel mooie bus, waar ze in zat. Een nieuwel! Alles glom en blonk en de zitbanken waren van prachtig, donkerrood fluweel. Ze zat echt lekker en veerde soms, als de bus over een kuil in de weg reed, heerlijk op en neer. Het raampje naast haar stond open en . . . oef, wat een wind was dat, als ze haar hand er uit stak. Buiten zag ze heel in de verte bossen en vlakbij bouwland en grazende koeien. Het was nog vroeg op de dag, want om acht uur 's morgens was de bus vertrokken. Maar op het land en op de weg was het toch al aardig druk. Kijk, daar zag ze een boer met twee bruine paarden voor de ploeg. Doortje kreeg steeds meer plezier in de reis.

De zusters, die met vader en moeder hadden staan praten,

waren gezellig met z'n tweetjes achter in gaan zitten. Toen Doortje een keer omkeek, om door de achterraut te kunnen zien, lachte de ene zuster haar heel vriendelijk toe, alsof ze zeggen wou: „We zijn nu al dikke vrienden, hè Doortje?” En door dat vriendelijke lachje voelde Doortje zich aangeemoedigd.

Dat leek haar een heel aardige zuster. „Die moeten natuurlijk zorgen, dat er geen ongelukken gebeuren,” dacht ze verstandig. Gelukkig, dan hoefde ze ook niet bang te zijn. Ze kon zich echt veilig voelen.

Van haar reisgenootjes kende ze alleen die ene jongen. De anderen kwamen zeker van vreemde scholen. Ze droegen net als Doortje hun Zondagse kleren, maar Doortje zag wel, dat ze erg bleek en mager waren. Daardoor herinnerde ze zich plots, dat ze eigenlijk deze lange reis alleen maar maakte om weer sterk en gezond te worden. „Zou ik er ook zo bleek uit zien?” dacht ze, „misschien wel, want anders zouden vader en moeder mij vast niet alleen gelaten hebben.” En ze nam zich voor om flink te eten en flink te slapen en helemaal gezond als vroeger weer thuis te komen met dikke wangen en een gezonde kleur.

„Toet, toet. . . . toet. . . . toe-oe-oet,” deed de bus plotse-ling. „Iets op de weg!” schrok Doortje en keek angstig over de schouders van de andere kinderen heen. Ja hoor, Doortje zag voor haar op de weg een andere autobus rijden, een donkerrode, ook vol met mensen. Hij ging lang niet zo hard als de hunne.

Het leek wel, of zij er zo tegenaan zouden rijden. Maar nee, hoor! . . . „Toet, toet. . . . toe-oet!!!” en „rrroe-oets!” vlug schoof hun bus op zij en voor Doortje het wist waren ze de andere al voorbijgereden.

„Hoera!!!” riepen de jongens luid, „hoera!!!, wij hebben het gewonnen! Onze bus gaat veel harder. Ja, jong, da's ook een nieuwel!” En vanzelfsprekend was toen de goede stemming er helemaal in.

Buiten werd het zonnetje lekker warm. Ze reden nu op een

brede weg, met aan weerskanten dennenbos en heidevel-
den. „Rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert,” deed de
autobus, „rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert. . . .” Uren achtereen.
En telkens als de bus zo gromde, ging Doortje verder van
huis. Och. . . . och. . . . dat was me een lange reis! Het ene
uur na het andere ging voorbij en nog kwam er maar geen
einde aan. In het begin hadden zij opgewekt al de liedjes ge-
zongen, die ze kenden. En toen ze geen nieuwe wijsjes meer
wisten, waren ze welgemoed van voren af aan begonnen.
Maar langzamerhand was het stil geworden. Ze werden moe
en kregen van dat vele zingen dorst. Zo nu en dan begon
er nog wel eens eentje, maar dat was meestal slechts voor
een klein poosje. Dan was het weer stil.

„Rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert,” ging het maar
eindeloos en bossen, dorpjes, weilanden en boerderijen
draaiden voorbij. „Rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert, rrroe-oe-
oert.”

Als je lang naar dat eentonige geluid luisterde, kreeg je er
slaap van. Doortje had al een paar maal moeten geeuwen.
Ze kon nu goed merken dat ze ongewoon vroeg was op-
gestaan. Toch had ze niet veel zin om op zo'n fijne tocht in
slaap te vallen en bleef Klaas Vaak moedig de baas.

Maar tenslotte werden de kinderen ongeduldig.

„Zijn we er nog niet, zuster?” riep een grote jongen. „Het
duurt zo lang.”

„Nog een half uurtje, jongens,” antwoordde de vriendelijke
zuster, die tegen Doortje had gelachen, „zet de tanden maar
op elkaar. Over een half uurtje zijn we er.”

Nog een half uurtje! Dat viel allen mee. Slaperige ogen wer-
den uitgewreven. Vermoeide gezichten vrolijkten op en er
was direct veel meer lawaai in de bus. Elke minuut, die nu
verstreek, groeide hun nieuwsgierigheid: „Hoe zou hun
nieuwe tehuis er uitzien?”

„Het is vast een oud kasteel,” beweerde een der jongens,
„mijn vader heeft het zelf gezegd. Is het niet waar, zuster?”
Doch de zusters lachten een beetje en zeiden alleen: „Je

zult het vanzelf wel zien. Het is in ieder geval een heel groot gebouw."

„Rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert, rrroe-oe-oert." De bus snorde onverstaanbaar voort, net of er nog geen einde in zicht was. Maar de kinderen wisten wel beter!

„Ik zie de duinen!" riep opeens het meisje, dat vlak voor Doortje zat, „daar, kijk, daar kun je ze zien!" Nou, die boodschap gaf in de bus een opschudding! „De duinen!" riepen ze allen door elkaar, „ja, de duinen, kijk eens, dáár. . . . en dáár. . . . en dáár. . . . ooh. . . . daar overal!"

Ja hoor, Doortje zag het ook. Blinkend in de zon lagen daar in de verte de gele duintoppen. Opgewonden keek ze met steeds groter wordende spanning door haar raampje. De duinen! . . . Vader had verteld, dat het kindertehuis in de duinen stond, vlak aan de zee. . . . Dus dan waren ze er bijna.

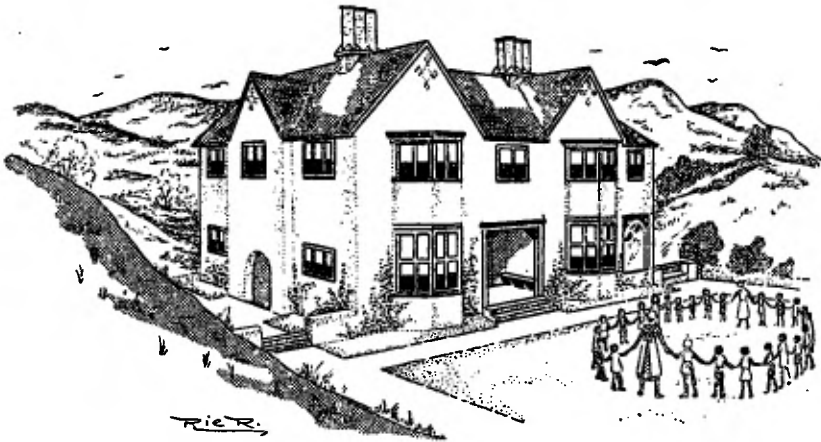
Plotseling was er in de autobus een nog veel groter lawaai. „De zee, ik zie de zee, kijk daar. . . . oóóóh. . . . kijk eens. . . . de zee!!!" Een jongen was met een kleur van opwinding rechtop in de bus gaan staan.

Zenuwachtig keek Doortje in de richting, die hij aanwees. Eerst kon ze niets zien, want alle kinderen waren opgesprongen, maar toen. . . . ja, daar lag wijds en groots en rustig de zilvergrijze zee. . . . Er ging een schok door haar heen. Nog nooit was Doortje eerder aan zee geweest. Zij had er alleen over gelezen en over horen vertellen. Ze had gedacht aan een heel groot water met zeilscheepjes er op en witte wolken er boven. Nu ze evenwel de zee met haar eigen ogen zag, zó groot. . . . zo oneindig groot, nu werd ze er haast bang van.

„Dat heeft God geschapen!" Dat was de eerste gedachte, die bij haar opkwam. Nu kon ze pas goed zien, hoe groot en machtig God was. Water en lucht en wind en ruimte en stilte. Dat alles had God geschapen.

Zo zeer was Doortje door haar gedachten ingenomen, dat ze

niet eens merkte, dat de bus een brede zijweg was ingeslagen. Ze reden nu tussen de zee en de duinen door. Doortje had alleen aandacht voor de zee en zag niet naar de gezellige drukte op de weg en naar de grote hotels. Heel in de verte . . . zag ze het goed . . . ? Ja . . . daar zag ze een heel, heel klein stipje. Een vissersbootje!
„Hoera, hoera, hoeraa!!!” riepen plotseling de kinderen, „we zijn er, we zijn er! Kijk . . . daar is de vacantiëkolonie!” Het was een drukte van jewelste. De autobus reed langzamer

en zingend en jubelend draaiden zij de oprijlaan in. Doortje keek tegelijkertijd verschrikt en verbaasd naar de drukte op de boulevard, waar ze nog niets van gemerkt had. Ze keek haar ogen uit, maar het was te veel om alles te kunnen verwerken.

Voor haar, een klein beetje op een hoogte, stond een geweldig groot gebouw. Wat een ramen en raampjes en deuren en wat een kinderen. Te veel om te tellen. Doortje was helemaal verbijsterd.

„Rroert . . . rrr . . . rroemp!” Vlak voor de hoofdingang stond de bus stil. De chauffeur sprong er uit en nu duurde

het niet lang of allen stonden met hun koffers en pakken netjes in de rij voor de autobus opgesteld. De koffers en pakken bleven staan. . . . en daar gingen ze met de beide zusters mee de stoep op en de brede deur in. Doortje was veilig en wel op de plaats van bestemming aangekomen.

VI

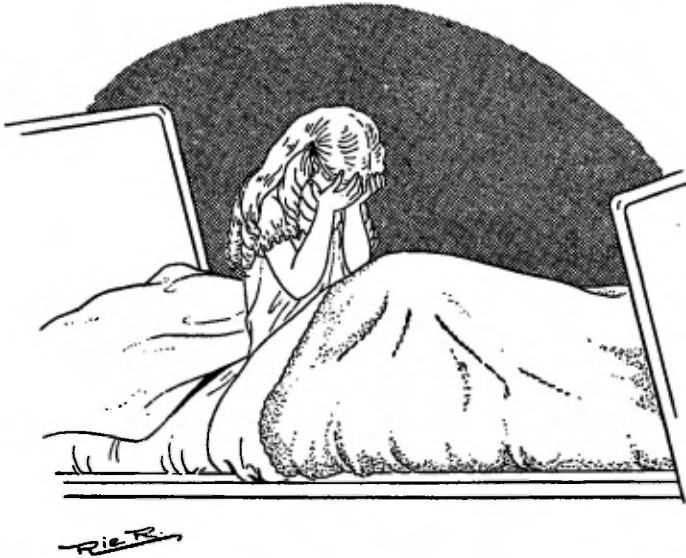
De eerste morgen

Toen Doortje 's avonds vermoeid van de reis en van de eerste drukke dag in een hagelwit bedje lag om uit te rusten en van een gezonde slaap te genieten, was haar hartje vreemd te moede. Alles was zo apart en nieuw hier. Het was veel en veel anders dan Doortje het gewoon was. Thuis was ze enig kind, hier leefde ze met andere kinderen samen. Vader en moeder waren altijd heel lief voor haar en vol goede zorgen, dat Doortje het naar haar zin zou hebben. Als moeder haar 's avonds naar bed bracht en zij samen gebeden hadden, voelde Doortje zich steeds veilig en gelukkig en tevreden. Hier in de vacantiëkolonie voelde ze maar al te goed, dat ze nu met vele andere kinderen samen was. De zusters waren voor alle kinderen heel lief en vriendelijk. Niemand besteedde aan Doortje bijzondere aandacht en daarom had zij zich direct in het grote tehuis alleen en vergeten gevoeld, ook al waren er nog zo veel andere kinderen om haar heen.

En nu, 's avonds in haar bedje, voelde zij eerst goed, hoe vreemd het nieuwe leven was. O, wat voelde Doortje zich alleen. Wat verlangde ze naar vader en moeder en naar haar eigen vertrouwde kamertje. Grote waterlanders sprongen in haar ogen. Nee, ze wilde niet huilen, maar flink zijn. Haar hoofdje verborg ze in de kussens om net te doen alsof ze thuis was. Zo probeerde ze te gaan slapen.

Maar dat ging heus niet zo gemakkelijk. Een paar andere

meisjes voelden zich net zo alleen en vergeten als Doortje. Eentje, met lange blonde pijpenkrullen, een klein eindje van Doortje af, zat rechtop in haar bedje en huilde: „Ik wil naar huis, ik wil naar huis!“ Het was een klein meisje. Toen Doortje haar zo verdrietig zag zitten, voelde zij, dat het voor zo'n klein meisje toch nog veel erger moest zijn, dan voor haar. „Ik moet flink zijn,“ dacht ze nogmaals en nam zich voor nu toch echt te gaan slapen. Ze rolde zich warmpjes in de de-

kens en daarna duurde het niet lang of ze sliep als Doornroosje.

De andere morgen om zeven uur werd ze wakker. Wat verwonderd keek ze om zich heen naar de zo onbekende omgeving, maar toen begreep Doortje direct waar ze was.

Een zonnestraal viel door een kier in de gordijnen op haar kussen en maakte dit prachtig helder in de nog half donkere slaapzaal. Ja Doortje was niet de enige, die de slaap al uit had. Een paar meisjes keken nieuwsgierig onder de de-

kens vandaan de zaal rond. Zij herkenden elkander van de vorige dag en al vlug klonken de eerste vrolijke stemmetjes. Nog maar een klein poosje duurde het toen, of de zuster kwam de zaal binnen. Ze mochten opstaan! In het nachtkastje vonden ze een opgevouwen handdoek en een klein stukje zeep en toen op een rijtje, ieder met de handdoek en het stukje zeep in de hand, gingen ze naar de badkamer. Huuh!, daar werd Doortje met koud water bijna helemaal gewassen. O, wat konden de zusters alles vlug. Afdrogen. . . . haar borstelen. . . . aankleden. . . . het was in een wip gebeurd.

Fris en nu klaar wakker, kwamen zij daarna in de eetzaal aan. Wat een grote zaal! Overal waren zusters en kinderen en het was een geroezemoes van stemmen. Vier lange tafels vol met heerlijke boterhammen en jam en boter en kaas stonden kant en klaar uitnodigend op hen te wachten. Alleen van het zien al kreeg je honger.

„Kom, meisjes,” zei de zuster, „hier zijn onze plaatsen,” en ze wees een der luilekkerlandtafels aan. Dat had ze tegen geen dovemans oren gezegd! In een wip waren allen gezeten. De jongens, waarmee ze samen in de bus gereisd hadden, zaten vlakbij hen. Dat was toch heel anders dan gisteren, want toen hadden ze met hun eigen clubje apart in een soort kamer mogen eten. „Enfin,” dacht Doortje, „vandaag begint het zeker pas, zoals het eigenlijk moet.” Gisteren had de zuster hen ook een heel andere wasbeurt gegeven. Niet met koud, maar met lekker warm water, vlak na de aankomst.

„Zo,” zei de zuster, „nu blijven we netjes wachten tot alle andere kinderen in de zaal ook hun plaats hebben ingenomen. Dan gaan we met elkander tegelijk eten. Zo veel als je maar op kunt.”

En precies toen de grote klok, die hoog aan de muur hing, kwart over acht wees, legde de zuster de wijsvinger op haar mond en zei: „Nu even eerbiedig zijn, jongens.”

En terwijl ook Doortje haar handjes vouwde, werd het in de grote zaal doodstil.

Een zuster aan de middelste tafel bad tot de Here Jezus en vroeg Hem of Hij met al de kinderen en zusters de dag wilde ingaan en hen wilde behoeden voor gevaren en verdriet. Heel ernstig klonk die enkele stem in de grote ruimte. „Amen,” klonk het toen en „Amen” zei het ook in Doortje's hartje.

Blij en opgeruimd at ze de ene boterham na de andere. „Je moet gezond en dik weer terugkomen, Doortje!” had moeder gezegd. Nou, het smaakte haar goed. Die zeelucht maakte hongerig. In een dikke brief aan huis zou ze straks alles vertellen. Van de reis en de aankomst en het slapen en het eten en van alles, wat ze nog meer zou beleven. Ook van de zee en de duinen en de zusters en de jongens en meisjes. . . . Ooooh. . . . dat zou een lange en dikke brief worden!

VII

In de duinen

Na het eten had Doortje daar niet direct gelegenheid voor. Samen met de beide zusters gingen ze een grote wandeling naar het strand en de duinen maken! Dat was me een belevens! Ongeduldig keken zij naar het moment uit, dat ze op stap zouden gaan. Het wachten was nog op de ene zuster.

„Hoe zouden de zusters eigenlijk heten,” vroeg een jongen nieuwsgierig.

„Zuster, hoe heet u?” vroeg hij ondeugend. Doortje dacht, dat de zuster door zo'n parmantige vraag wel kwaad zou zijn, maar dat viel mee, hoor.

„De kinderen noemen me altijd zuster Mieke,” zei ze lachend. „Hebben jullie dat heus nog niet gehoord?”

Zuster Mieke! Nee, daar wisten ze nog niets van. Maar ze waren het er over eens, dat het een heel leuke naam was. Eentje, die je gemakkelijk genoeg onthouden kon.

„En de andere zuster, hoe heet die dan?” vroegen ze nu in koor door elkaar. „Zuster Mieke. . . . hoe heet de andere zuster?”

„Zuster Agnes,” was het antwoord. En net precies toen zuster Mieke dat zei, kwam zuster Agnes er aan.

„Hoera. . . . zuster Agnes!!” riepen ze juichend ter begroeting, „hoera. . . ., zuster Mieke en zuster Agnes!!!” En dezelfde jongen, die daarnet de naam van zuster Mieke gevraagd had, begon luid te zingen van „Lang zullen ze leven!” Dat was een idee, dat insloeg. Uit volle borst stemden de anderen mee in en zingend en juichend maakten ze een grote kring en dansten hand in hand om de verbaasde zuster Mieke en zuster Agnes heen. Pas toen het liedje helemaal uit was, stonden ze met glunderende gezichten stil en mochten de zusters de kring uit. . . . En vanaf dat ogenblik waren ze dikke vrienden.

Zingend en vol pret gingen ze op pad. Zuster Agnes met de meisjes voorop en zuster Mieke met de jongens achteraan. Regelrecht naar de duinen! Echt, het was voor Doortje een feest. Zo gezellig en onbezorgd was het troepje, dat soms de wandelaars bleven staan om het vrolijke stel na te kijken. In de duinen verminderde de drukte al spoedig. Dat lopen in het mulle duinzand viel lang niet mee. In het begin holden ze soms om het hardst tegen een duintop omhoog, maar daar werd je verschrikkelijk moe van. Na een paar van die hol- en klimpartijen was de meeste moed er uit en deden ze het kalmer aan.

Ook Doortje had eerst meegehold en meegeklommen. Vooral als ze de berg weer af ging, kreeg ze een flinke vaart. Eigenlijk veel te hard! Een keer. . . . hè. . . . toen was ze zowaar gevallen en hals over kop naar beneden getuimeld. Gelukkig had ze zich niet zeer gedaan. Alleen wat zand in haar ogen gekregen. Hulpeloos stond ze, de ogen stijf toe-

geknepen, te wachten of iemand haar zou komen helpen. Ja hoor, zuster Mieke had de tuimeling gezien en wist voor Doortje wel raad. Vlug was de narigheid weer over, maar de schrik zat er in en Doortje deed voortaan toch liever wat voorzichtiger. Slechts de sterkste en grotere jongens hadden nog wel lust in hard lopen en klimmen. Een stuk of wat waren een eindje vooruit gelopen en op een heel hoge duintop geklommen. Helder staken hun witte blouses tegen de blauwe hemel af.

„De zee! . . . We zien de zee . . . oooh . . . kijk eens . . . nog veel beter dan gisteren!” riepen ze tot de achtergeblevenen en zwaaiden opgewonden met hun armen.

Dat was nog eens een spannende boodschap! „Rrroets!” . . . daar gingen er van het overgebleven troepje een heleboel, hard lopend van nieuwsgierigheid, ook de hoge duintop op. Doortje zou graag hebben meegehold, maar ze voelde zich toch een beetje te moe en bleef liever bij zuster Agnes en zuster Mieke, die het kalmpjes aan deden. Dat was eigenlijk ook veel leuker, want nu kon ze zien, hoe de anderen als muizen naar boven klauterden of . . . naar beneden gleden. Samen met zuster Mieke en zuster Agnes en een paar andere kleine meisjes, had ze er de grootste schik om.

Toch was Doortje heel erg verlangend om ook op die hoge duintop te staan. Dan toch zou ze de zee weer zien. En niet half, zoals gisteren in de volle bus, maar wijd en zijd in de omtrek. O, haar hartje klopte van ongeduld.

„Geef jij me maar een hand, kleintje,” zei zuster Mieke, die wel zag, dat Doortje een beetje moe werd, „dan zullen we samen die hoge duintop wel opklimmen.”

Nou, dat was een buitenkansje. Nu ging het veel gemakkelijker. Doortje voelde, dat er achter die hoge duintop een heel wijd vergezicht moest zijn. Dus deed ze haar best. Nòg een stapje . . . hèn, hèn . . . ze hijgde er van . . . weer een eindje . . . foei . . . nòg een paar stappen . . . nu een laatste inspanning . . . ze waren er eindelijk.

„Oooooooo . . . !!” Nu zag ze de zee pas goed . . . zo ver

ze zien kon naar links en naar rechts. . . . overal water. . . . tot heel. . . . heel in de verte toe. De wind woei hier fris en stevig om haar heen. Haar jurkje wapperde vrolijk en ook van de andere meisjes bewogen de jurkjes op en neer. En de

blouses van de jongens stonden grappig bol.
„Hier rusten we even uit, jongens,” zei zuster Agnes, „dat hebben jullie nu wel verdiend. En als we dan helemaal uitgerust zijn gaan we naar de zee. Vertellen jullie me eens, hoe vinden jullie het wel op zo'n hoge duintop?”
„Fijn!” zeiden ze als uit één mond en aan hun opgetogen en

blijde gezichten kon je zien, dat ze het uit de grond van hun hart meenden.

Een half uur bleven ze op het heerlijke plekje luieren. Toen de moeheid wat verdwenen was, kwam er meer en meer het ongeduld. De zee . . . de zeel! Die lag daar zo lokkend op hen te wachten. Die trok hen nog het allermeest. Dáár wilden ze heen!

Zuster Mieke zag wel hun verlangende ogen. „Kom jongens, we gaan verder!” zei ze en sprong kordaat overeind. „Kom, wie het eerst beneden is” . . . en daar holde ze de helling af. Dat was net wat voor de jongens. Fluks sprongen ze ook overeind en zo hard ze konden gingen ze zuster Mieke achterna. Maar o wee, het verging hun al net als Doortje. Een groot aantal tuimelde onderste boven naar beneden. O, o, wat hadden zuster Agnes en de achtergebleven meisjes een pret.

VIII

Aan zee

Zo kwamen ze lachend en stoeiend en zingend aan het strand, aan de zee. O, wat had ook Doortje de zee toegelokt, toen ze op de laatste duintop had gestaan. Een sierlijk witte schuimrand scheidde het aangolvende water van het strand. Dáár, daar waar het zoute water aanspoelde, daar wou Doortje heen. De zeel dat was nog heel wat anders dan de duinen. Ze had haar ongeduld niet langer kunnen bedwingen en met een juichkreet was zij samen met de anderen recht tussen de verbaasde badgasten door over het strand heen naar het water gerend . . . naar de zee. Juichend holde zij met de grootste jongens en meisjes mee zo dicht mogelijk langs de uitlopende golven en kwam pas tot rust, toen ze zich buiten adem in het warme zand liet vallen.

Toen keek ze uit over de golven. De golven van de zee,

waar vader haar van verteld had en waarover zij reeds zo dikwijls had gelezen. Wat was de zee oneindig!

Doch zij gunde zich niet veel rust. Eventjes had ze maar gelegen, of daar sprong ze al weer op en holde weer langs het water naar zuster Mieke en zuster Agnes terug. Overal waar ze daarnet gelopen had, kon ze haar voetstappen nog in het natte zand zien staan, ook van de andere jongens en meisjes. Want elke voetstap, die ze maakte, vulde zich dadelijk met water, dat zo uit de grond leek op te komen.

Huuuh, wat waren nu de golven hoog! Het witte schuim spoelde tot vlak aan haar voeten.

„Hoera! op zij. . . . op zij!“ Daar kwam de troep jongens haar al weer achterop, rende met een wilde vaart langs haar heen en was nog eerder bij de zusters dan Doortje.

Jammer dat het al een beetje laat was geworden, want anders hadden ze hun schoenen en kousen uit mogen trekken en in de zee rond kunnen plassen. Maar nu wilden zuster Agnes en zuster Mieke liever niet te lang meer blijven en dus ging dat pretje over.

Doch Doortje en haar makkers wisten al wat anders, waarmee ze zich konden bezighouden. Ze gingen schelpen zoeken! IJverig zochten zij tussen de mooie witte schelpjes, die overal voor het oprapen lagen, naar schelpen van andere kleur. Die waren veel moeilijker te vinden! Na lang zoeken had Doortje er pas zeven.

Het werd drukker op het strand. Overal lagen kleine groepjes mensen languit in het zand en in de zon om bruin te worden en van de vacantiетijd te genieten. Daar had Doortje geen aandacht voor. Ze wilde nog meer schelpen zoeken. Dan kon ze er voor moeder een mooi doosje van maken.

Zo nu en dan kwamen er zeemeeuwen laag over haar heen gevlogen. Dan onderbrak zij het zoeken een moment en keek bewonderend naar de snelle vogels, terwijl die in cirkels en in zwenkingen verder vlogen. Soms helemaal naar de gele duintoppen, die op een afstand rustig en statig in het zonlicht lagen.

Huuuh! . . . wat was dat voor een raar ding? „Zuster! . . . zuster. . . . kijk eens. . . . wat is dat?” Voor haar op het strand lag een vreemd, wit ding, met een groot aantal lange poten er aan. Het leek wel een beest. Doortje keek er met een vies gezichtje naar en bleef voor de zekerheid op veilige afstand. Huuh, wat griezelig.

Zuster Mieke had haar horen roepen en kwam belangstellend kijken. Ze moest lachen om Doortje's verbazing en haar vieze gezichtje.

„Meisje,” zei ze, „dat is toch heel gewoon. Dat is een krab, een gewone zeekrab, die in het water leeft. Hij is dood en daardoor ligt hij op zijn rug.” En toen nam zuster Mieke het griezelige beest in de hand en keerde hem om. „Kijk, van boven is hij bruin.”

„Brrrrr.” Doortje moest er niets van hebben. Gelukkig was hij dood. Nu kon hij haar tenminste niets doen. Kom, ze zou maar vlug verder gaan.

Dicht bij haar waren een paar mensen aan het zwemmen. Net als de golven gingen zij dan laag, dan hoog en soms kon je ze helemaal niet zien. En wat gingen ze ver! Nee, dat zou Doortje vast niet durven, dat leek haar gevaarlijk zo alleen in de grote zee. Dan ging ze liever lekker lui in het zand liggen als die andere mensen en van het zonnetje genieten. Als ze meer tijd gehad zou hebben, had ze het vast gedaan. Op het strand werd het drukker en drukker en daaruit begreep Doortje, dat ze dicht bij huis kwamen. Er lagen steeds meer groepjes mensen en dicht bij de duinen stonden ook een paar tenten. Nee, voor uitrusten zou wel geen tijd meer zijn. En toen ze goed vooruit keek. . . . over de mensen heen in de richting, waar het kindertehuis lag. . . . ja. . . . toen ze goed keek. . . . met haar hand boven de ogen voor het scherpe zonlicht. . . . toen kon ze het grote gebouw al zien liggen. Toch jammer, dat ze al naar huis gingen.

Toen ze evenwel van het strand weer op de straatweg waren gekomen, voelde ze pas goed hoe moe ze was geworden. Gelukkig maar, dat ze vlakbij waren.

Een vriendinnetje, een brief.... en nog wat

Thuis gekomen wachtte haar een grote verrassing. Er was nu al een dikke brief van vader en moeder! Zenuwachtig maakte ze de enveloppe open en gunde zich haast geen tijd om de brief netjes open te vouwen. Zo'n groot verlangen had ze om te lezen, wat vader en moeder aan haar schreven.

Nieuws van vader en moeder! Ze vloog de eerste regels door en sloeg van haast hele stukken over. Aan het eind gekomen begon ze van voren af aan, maar nu wat kalmer. Zo'n echt lieve brief had moeder haar geschreven, vol goede zorgen en raadgevingen en bang, dat ze het niet naar haar zin zou hebben.

„Wat een lieve moeder,“ dacht Doortje en ineens werd ze stil en kwam er een prop in haar keel. Het was hier in Oosterduin aan Zee heel fijn, maar toch. . . . als ze aan huis dacht, aan vader en moeder, aan haar bloementuintje en haar gezellige kamertje, dan zou ze dadelijk wel terug willen.

Onder aan de brief had vader ook een paar woorden geschreven en er een poppetje bijgetekend. Een heel dik poppetje, met een lachend gezicht en een strik in het haar. En er onder stond met grote letters: „Doortje“. Zo dik moest ze van vader worden. Doortje moest er echt om lachen. Die vader zat altijd vol grapjes.

Gelukkig, thuis was alles goed. Dus met een gerust hartje kon ze straks een brief terug schrijven. Ze verlangde naar het ogenblik, dat ze daar tijd voor zou hebben. „Waar zou ik dat eigenlijk moeten doen,“ dacht Doortje, „toch niet in de slaap- of de eetzaal?“ Want daar had ze nergens een inktpot zien staan.

Die middag kregen ze heerlijk eten. Aardappelen, peultjes, worteltjes. Toevallig haar lievelingskostje!

Je kon wel merken, dat zo'n wandeling je hongerig maakte,

want ze at veel meer dan thuis. Een flink bord vol.

Een jongen achter haar wilde kampioen van de tafel worden, maar toen zuster Agnes dat hoorde. . . . hoeil toen kreeg hij een flinke uitbrander. „Je mag zo veel eten als je op kunt,” zei ze, „maar je mag niet gaan schrokken en volproppen. Dat is helemaal niet netjes.”

Ja, zuster Agnes en zuster Mieke waren heel erg aardig. Maar er mochten vast geen verkeerde dingen gebeuren!

Na het eten las dezelfde zuster aan de middelste tafel, die ook gebeden had, een gedeelte uit de Bijbel. Vader deed dat ook altijd. Fijn dus, dat het hier in de kinderkolonie ook gebeurde. Trouwens, àlles wat hier net zo gebeurde als thuis vond Doortje prettig.

Toen het eten en het Bijbellezen gedaan was, dacht Doortje, dat ze nu misschien wel even tijd zou hebben om een brief te schrijven. Maar nee, hoor! Er gebeurde heel wat anders. Terwijl Doortje en de andere jongens en meisjes de gezonde morgenwandeling naar de zee en de duinen gemaakt hadden, waren door de zusters, die thuisgebleven waren, hun bedden uit de slaapzaal door de wijd openstaande deuren naar buiten op het terras gereden en daar, in de buitenlucht, moesten ze nu twee uur gaan rusten. Hèl. . . . dat was iets nieuws, dat was Doortje niet gewoon.

Het leek haar best gezellig zo allemaal tegelijk buiten op bed. Als het maar niet zou gaan regenen! Stel je eens voor, dat al de dekens en lakens en kinderen nat werden! Bezorgd keek Doortje naar de lucht. Niks hoor, er was geen wolkje te bekennen. Het was prachtig zomerweer.

Doortje mocht haar kleren in een eigen kleerkast met haken en kapstokken hangen.

Wat was dat. . . ? Hééééé. . . . daar stond de grote koffer, die moeder en zij thuis samen hadden ingepakt. Die hadden de zusters er vanmorgen zeker ingezet. Ja hoor, bij de andere meisjes was het precies zo. In elke kast stond nu ook hun eigen koffer.

Doortje zou hem wat graag opengemaakt hebben, om alles

uit te pakken en opnieuw te bewonderen. Eerst moesten ze echter van zuster Mieke naar bed. „Eerst de middagrust en dan, als we allemaal weer aangekleed zijn, mogen jullie even in de koffers kijken.” Dus stapten ze gehoorzaam in bed en sliepen spoedig in.

Uitgerust, met een kleur van blijdschap en met ogen, die glansden van geluk, ging Doortje enkele uren later met zuster Mieke en de andere meisjes mee naar de speelkamer, waar zuster Agnes en de jongens ook al waren. Waarom was Doortje zo gelukkig?

Omdat ze een heel grote verrassing gekregen had! In de koffer van thuis was tot haar verwondering een pakje gestopt, dat ze niet gezien had, toen ze nog thuis was. Een pakje met een rood lint er om geknoopt en ingepakt met gebloemd papier, waarop met grote letters geschreven stond: „Voor onze lieve Doortje.”

Een cadeautje van vader en moeder!! Dadelijk had ze geweten wat het was. O, wat was ze nieuwsgierig geweest toen ze het uitpakte. Nog veel en veel nieuwsgieriger dan naar wat in de brief had gestaan. Met vlugge vingers had ze het rode lint los geknoopt, het papier er af gewikkeld en toen.... „Kinderbijbel” hadden grote gouden letters op een donkerblauwe omslag haar toegeglansd. Wat een grote en blijde verrassing was dat geweest!

„Er zit veel meer in, dan je zo zou denken.” Dat had vader gezegd, toen hij van het dragen van de koffer zo moe was geweest! Nu begreep Doortje pas, wat vader daarmee bedoeld had. En ze herinnerde zich nu ook het knipoogje, dat vader haar toegepinkeld had!

O, wat waren vader en moeder toch lief!

In de speelzaal gunde ze zich haast geen tijd om naar al de mooie en nieuwe dingen te kijken, die er te zien waren. Aanstonds ging ze op de brede vensterbank van een hoog raam zitten om het nieuwe cadeau te kunnen bewonderen.

Zuster Agnes, die haar blijdschap met het mooie blauwe boek opgemerkt had, kwam belangstellend bij haar staan.

Trots hief Doortje haar nieuwe bezit in de hoogte.
„Prachtig hoor, dat is een heel mooi boek,“ vond ook zuster Agnes.
„Wees er vooral heel zuinig op, Doortje en lees er veel in.“

Daar hoefde de zuster niet bang voor te zijn!
Dat was natuurlijk het mooie, nieuwe boek, waarvan ze de naam nog niet mocht weten. Doortje begreep nu alles. Wát graag zou ze voortaan vader en moeder er uit voorlezen. Ook stonden er prachtige platen in. Die zouden ze samen

bekijken en er elkander over vertellen. Gezellig hoor. Doortje was nog niet vaak zo blij met een cadeau geweest. Een ander meisje wou het boek ook graag bekijken. Voorzichtig liet Doortje haar de mooie gouden letters en de grote platen zien, in de mooiste kleuren. En omdat het meisje het soms niet zo erg goed begrijpen kon, vertelde Doortje, die wat ouder was, haar precies, wat die platen eigenlijk betekenden. Elsje, zo heette het meisje, vond dat prachtig en met haar arm vertrouwelijk om Doortje heengeslagen, luisterde zij aandachtig. De hele verdere middag bleven ze bij elkaar en toen de speeltijd om was, waren zij dikke vriendinnen geworden.

Doortje's blijdschap was er nog groter om. En 's avonds, voordat zij in slaap viel, kon ze gelukkig in haar avondgebedje zeggen: „Lieve Vader, dank U wel voor de brief van vader en moeder en de mooie kinderbijbel en mijn nieuwe vriendinnetje. Vader, dank U wel.”

X

Heimwee en storm

Niet alle dagen verliepen zo prettig en blij als deze eerste dag na aankomst. Reeds spoedig kwam er een heel, heel groot verlangen naar huis in haar op. De zusters waren wel lief voor haar, Doortje mocht spelen en wandelen en slapen naar hartelust, het eten werd in het kindertehuis lekker klaargemaakt, ze hoorde en zag veel nieuwe dingen, maar toch. . . . elke dag, die zij langer van huis weg bleef, verlangde zij meer en meer naar vader en moeder.

Soms leek het wel, of er geen einde aan de tijd kwam. Wel tien keer per dag probeerde zij dan uit te rekenen hoeveel dagen het nog duren zou, voor ze naar huis zou mogen. Acht weken was zo'n verschrikkelijk lange tijd, dat ze steeds weer

in de war kwam. En als ze het aan de zuster vroeg. . . . dan duurde het altijd nog langer dan ze dacht. En dat was een grote teleurstelling.

Dikwijls schreef Doortje van dit heel grote verlangen naar huis in haar brieven aan vader en moeder. Hoe blij was ze telkens wanneer zij een opgewekte brief terug ontving. Die las ze dan zo vaak, tot ze hem bijna uit haar hoofd kende. Samen met Elsje, haar nieuwe vriendinnetje, die hetzelfde grote verlangen naar vader en moeder had als Doortje, sprak zij heel dikwijls over die brieven. Zij vertelden elkaar alles en alles, wat ze maar te vertellen wisten. Steeds weer kwam het gesprek op vader en moeder of het broertje en zusje van Elsje terecht. Zij waren heel trouwe vriendinnetjes met elkaar geworden.

Ja-a, Elsje had nog een broertje van zes en een zusje van vier. En daar wist ze veel over te vertellen. Het ene na het andere. Soms was Doortje wel een beetje jaloers! Eigenlijk wou ze ook wel graag een klein broertje of zusje er bij hebben. Daar zou ze mee kunnen spelen of mee uit rijden kunnen gaan met de kinderwagen. Dat zou nog eens een feest voor haar zijn.

Maar tot nu toe was ze nog steeds enig kind gebleven, al de acht jaar, die ze oud was.

Toen Doortje zo ongeveer een week of vier in het kindertehuis had doorgebracht, ging ze er al veel gezonder uitzien. Ze was dikker, flinker en lekker bruin geworden en op haar wangen lag een frisse en gezonde kleur. Vader en moeder zouden er van op kijken!

Op een avond, toen Doortje moe van het spelen op bed lag, was het ongewoon benauwd en drukkend op de slaapzaal. De dag was te warm geweest. „Ik geloof, dat we onweer krijgen.“ Doortje had wel gehoord, dat zuster Agnes dat tegen zuster Mieke gezegd had! En toen zuster Agnes hen naar bed bracht dreven de witte onweerskoppen reeds langs de hemel.

„Hoor!“ Doortje lichtte haar hoofdje een eindje op en luis-terde. In de verte klonk gerommel.

„Ik hoor, denk ik, onweer,“ zei een meisje met een benepen stemmetje, „als het maar niet hier komt.“

Toen het een half uurtje later was, werd het donkerder en donkerder. Het gerommel werd erger, een frisse zeewind stak op.

Doortje, die zich slechts toegedekt had met het laken, kreeg het nu een beetje te koud en deed er een deken bij. Van die deken en het kussen maakte ze een nestje, waar ze haar hoofdje helemaal in kon verbergen. Dan zou ze de slagen niet zo goed kunnen horen en het lichten niet kunnen zien. Want Doortje was bang geworden. Echt bang! Ook voor de zee, die nu steeds harder de golven aan liet rollen en voor de sterke windvlagen.

Telkens als het lichtte of rommelde, dook ze in haar nestje. En zo, angstig en in spanning, wachtte ze de bui af. . . .

Tik. . . . tik. . . . tik. . . . drop. . . . drop. . . . tiktik. . . . tik. . . . tik. . . . Daar vielen de eerste regendruppels. En meteen kwam er zo'n harde windvlaag, dat de gordijnen er van omhoog gingen. Huu! wat werd het dreigend.

Angstig vouwde Doortje haar handjes. Een lichtflits schoot fel door de slaapzaal — Doortje kon de andere ledikanten zien staan — en toen. . . . een vreselijk harde slag. De regen viel plotseling in stromen neer. De duisternis nam nog meer toe. De wind wakkerde als een wildeman om het huis. En de golven. . . . o. . . . wat maakten die nu een lawaai.

Een paar meisjes begonnen angstig te huilen. O, waren de storm en het onweer toch maar over. „Here Jezus, help ons, help ons maar!“ bad Doortje en kroop zo ver mogelijk in de dekens weg.

Hoor. . . . was was dat? Op de gang klonken snelle voetstappen! Het was zuster Mieke, die vlug naar hen toe kwam.

„Dag lieverds,“ zei ze, „zijn jullie zo bang?“ en „Knip“, daar deed ze het grote licht aan. Hè, dat was een gerust-

stelling. Die bange duisternis was tenminste verdwenen. Doortje knipperde met haar ogen om aan de plotselinge overgang van donker naar licht te wennen.

„Boos weer, hè?” vroeg zuster Mieke. „Maar het drijft best weer over, hoor. Er gebeurt niets. Wees maar niet bang.”

Toen deed zuster Mieke meteen een paar bovenramen dicht, die nog open stonden. Daarom konden ze alles zo angstig goed horen! Nu ze dicht waren, klonk het geluid van de wind en de zee en het onweder en de regen direct veel minder vervaarlijk. Nu begreep Doortje ook, waarom de gordijnen zo'n eind omhoog hadden kunnen waaien.

Gelukkig dat zuster Mieke er nu was! Die was vertrouwelijk op het bed van het kleinste meisje gaan zitten en zo samen met zuster Mieke luisterden zij naar het noodweer en wachtten af.

Precies zoals zuster Mieke gezegd had, er gebeurde helemaal niets. Wel kroop Doortje bij elke rommelslag toch nog in haar warme nestje, maar de grootste angst was over. En dat kwam ook door het heldere lamplicht, waardoor het lichten niet meer zo goed te zien was.

Nog wel een uur luisterden zij naar de woeste golven en windvlagen en naar de onweders en regenstromen. Toch verminderde langzamerhand het stormweer en konden ze zich te slapen leggen. En toen in de verte de laatste slagen nog na rommelden en heel flets nog het lichten zichtbaar was, sliepen Doortje en de andere meisjes al de vaste slaap van kinderen, die een vermoeiende en lange dag achter de rug hebben.

Blijde en verdrietige dagen

Er scheen aan die acht lange weken geen eind te komen. „Lieve Vader en Moeder,” schreef Doortje naar huis, „wanneer mag ik naar u toe. Het duurt zo verschrikkelijk lang. Ik ben al zeven pond aangekomen en ik ben nu heel sterk en gezond. Want ik zou zo graag naar huis, want het duurt zo lang. Ik heb ook weer een heel stuk in de Kinderbijbel gelezen. Ik lees elke dag in de Kinderbijbel, ik ben nu al op bladzijde acht en veertig. Heeft vader al asters in mijn tuintje gezaaid?” . . . En Doortje schreef nog veel méér. Maar vooral, dat ze zo heel erg graag naar huis wilde.

Het was dan ook een grote verrassing voor haar, toen op een goede dag zuster Agnes aan hen vertelde, dat het nog maar een weekje zou duren eer het zo ver was. „Dan brengt de autobus jullie weer fijn naar vader en moeder terug,” zei de zuster, „en dan komen er weer nieuwe druktemakers. Zet in die laatste week je beste beentje voor om nog sterker en dikker te worden.”

Nog een week en dan weer naar huis! Ja, dat was groot nieuws voor allemaal. Zelfs de grootste jongens vonden, dat ze nu al lang genoeg in de kinderkolonie waren geweest. „Als ik morgen niet naar huis mag, dan ga ik zelf,” bromde dezelfde, die kampioen van de tafel had willen worden, „ik kom er alleen ook wel. Dan ga ik lopen.”

Maar toen zuster Mieke het hoorde, kwam er van zijn plan niet veel meer terecht.

„Je bent een praatjesmaker!” zei ze en toen kreeg die jongen een kleur tot achter zijn oren. En de volgende dag bleef hij heel gehoorzaam bij de andere jongens en meisjes. „Dan kon hij beter zijn mond houden,” dacht Doortje wijs, „want nu wordt hij uitgelachen.”

Samen met Elsje rekende ze uit, hoe vaak ze nog zouden moeten slapen, eer de grote dag aanbrak. „Nu nog zeven

dagen," zei Doortje, „dan een nacht slapen, dan is het nog zes, en dan nog een nacht en is het nog vijf en dan nog een nacht en is het nog vier. . . . en dan een nacht en dan een nacht en dan nog één nachtje. . . . en dan zijn we er al. Was het vast maar zo ver!"

Gelukkig was er tussen de dagen, die ze nog geduld moest hebben, één heel plezierige. Een Zondag! Daar keek Doortje altijd met ongeduld naar uit. 's Zondagsmorgens kwamen al de kinderen bij elkaar in de eetzaal en mochten ze op de banken, net als in een kerk, achter en naast elkander zitten. Dan zongen ze samen de mooie liedjes, die ze thuis en op Zondagsschool geleerd hadden en vertelde de directrice een prachtig verhaal uit de Bijbel. Zó fijn vond Doortje dat vertellen en zingen op Zondagmorgen, dat ze het verlangen naar huis enige tijd vergat.

De directrice was een oude dame met grijs haar en een vriendelijk gezicht. Haar vertellingen waren zó mooi en spannend, dat de kinderen met open monden en ingehouden adem zaten te luisteren. En vooral Doortje, die zo veel van vertellen hield. Doch behalve die prettige Zondag kwam er toch ook nog een dag van verdriet. Dat was Dinsdag, toen het de hele dag zonder ophouden regende en alles even triest en mistroostig leek. Neen, zo erg als nu had ze nog niet naar huis verlangd. Zelfs had ze geen zin om met de andere kinderen mee spelletjes te doen. Doortje stond maar voor de ramen naar buiten te kijken. Hoe daar de grijze regen alles drijf- en drijfnat maakte en op de paadjes van de tuin steeds meer grote plassen kwamen te staan.

Tussen de natte struiken door kon Doortje in de verte de zee zien liggen. Nu ook helemaal grijs van de regen. Het strand lag eenzaam en vaal-geel er voor en geen levend wezen was te zien. Alles zag er naar uit om neerslachtig van te worden.

„Ik wou dat het zonnetje maar kwam," zuchtte Doortje, „met die regen duurt de dag nog veel langer."

Hoe zou het thuis wel zijn? Vast veel gezelliger dan hier. Het

was ongeveer de tijd, dat ze anders uit school zou komen. Dan was het zo'n echt knus uurtje. Moeder en zij, handwerkend en lezend, alleen thuis tot vader kwam! Doortje deed haar best om niet te huilen, maar zonder dat ze er wat aan doen kon vulden zich haar ogen met tranen.

„Kom maar, Doortje,” zei het lieve stemmetje van Elsje, „kom maar met ons spelen,” en de kleine Elsje pakte haar bij de hand en nam haar mee naar de andere meisjes. En toen ze 's avonds in bed lag, was de verdrietige bui nog niet over. Buiten was het droog geworden. Ze hoorde slechts het ruisen van de zee en het suizen van de wind. Doortje leunde op haar ellebogen en keek peinzend door een open gebleven kiertje tussen de gordijnen door naar buiten. Achter de wolken moest het maantje schuilen, want zo nu en dan zag ze in het vage licht de wolken voorbijrijven.

„Daar boven is de Here Jezus,” dacht Doortje, „Die ziet en Die weet alles.”

Kijk, ze zag plotseling een sterretje tussen de wolken. Heel even tintelde het naar de verdrietige Doortje. Toen was het weer verdwenen.

„Net zo'n sterretje als toen moeder

boven bij mij was," dacht Doortje en opeens voelde ze zich niet zo erg verdrietig meer. 't Leek wel of dat kleine sterretje haar getroost had.

„Hè, dat was een fijn sterretje," dacht ze, „misschien zie ik er nog wel eentje."

Maar zonder dat dit gebeurde viel ze in slaap.

XII

Eindelijk naar huis

Eindelijk brak toch de langverwachte dag aan. De koffers waren de avond te voren al uit de slaapzaal weggebracht. Al de jurkjes en het andere goed van Doortje was weer keurig netjes ingepakt, helder gewassen, gestreken en afgeborsteld. Dat was voor de reis gereed!

„Morgen gaan we naar huis, morgen gaan we fijn naar huis," hadden de jongens en meisjes gejubeld. „Wat zullen ze thuis wel zeggen, dat we zo'n stuk zwaarder en dikker zijn geworden." De meesten wel vijf, zes, zeven pond. Doortje kende zichzelf haast niet terug, zo'n dikkerdje was ze geworden. Verschillende jurkjes waren haar nu te klein!

„Morgen gaan we naar huis," hadden ook Doortje en Elsje gejubeld, toen ze voor de laatste maal naar de slaapzaal gebracht werden. Van blijdschap konden ze haast niet in slaap komen.

Nu, vanmorgen, waren ze veel vroeger dan anders wakker geworden. Het was al een gebabbel en een drukte van belang.

„Nu gaan we echt, nu gaan we echt!" Doortje klapte in haar handen van plezier. „Vandaag gaan we echt naar huis!"

Toen om zeven uur zuster Agnes en zuster Mieke kwamen, hadden die er heel wat mee te stellen. Zo uitgelaten en vrolijk was de troep. Voor het laatst werden ze in de badkamer gewassen en gingen ze in de eetzaal hun stapel boterhammen opeten. Daar zagen ze ook hoe goed er aan alles ge-

dacht was. Naast elk bordje lag een stevig pak boterhammen voor de honger onderweg. En voor het geval Doortje dorst mocht krijgen, liet ze de nieuwe veldfles, die ze van vader had gekregen en die ze op de wandelingen trouw bij zich had gedragen, tot aan het randje toe vullen met thee zonder melk en suiker. Dat was er een goed middeltje tegen.

Na het ontbijt deed de directrice eerst nog een dankgebed tot de Here, dat hij al deze kinderen gezondheid en kracht had willen geven. „Wilt U, Vader, hen allen veilig thuis brengen. Nu verlangen allen naar hun aardse huis; dat zij ook mogen gaan verlangen naar het Hemelse huis. Daar boven bij U.” Zo bad de directrice nu al die kinderen voorgoed bij haar weggingen.

En direct daarna stapten ze naar de bus, die al op een zonnig plekje op hen stond te wachten. Nee, het was niet zo'n mooie nieuwe als de eerste, maar toch vonden ze deze nog veel en veel fijner. Want deze zou hen terugbrengen naar huis.

Met veel gelach en drukte stapten zij in. De chauffeur zette bij ieder van hen de koffer neer en nadat door de achterste deur zuster Mieke en zuster Agnes ook ingestapt waren, klapte de chauffeur de deuren dicht en . . . rrrroert . . . rrrroert . . . rrrroe-oe-oe-oert . . . daar gingen ze.

„Dáág, dáág, dáág . . .” riepen ze om het hardst naar de mensen en kinderen en zusters, die hen nakeken, „dáág . . . dáág . . .!” En even vrolijk en hartelijk namen ze afscheid van de wijde zee, van de blanke duinen en van het vriendelijke plaatsje. „Dáág . . . dáág . . . Hoera! . . . daag . . .” en toen was de lange terugreis begonnen.

O . . . ! De autobus kon hun niet hard genoeg naar de zin ópschieten.

„Wat zullen vader en moeder blij zijn,” dacht Doortje.

„Rrroert . . . rrrroe-oe-oe-oert . . . rrrroe-oe-oe-oert.”

„Wat zal het een feest zijn . . .”

De bus snorde over de wegen . . . „Rrroert . . . rrrroe-oe-oe-oert . . .”
Elke keer een eindje dichterbij huis.

Doortje nam zich voor nog veel liever voor vader en moeder te zijn dan anders. „Ik hou zo veel van hen,” dacht Doortje, „het zijn echte lieverds.”

Uren achtereen duurde ook deze reis. Maar . . . aan alles komt een eind. Het ogenblik brak aan, dat zij luid zingend en druk wuivend en de neuzen plat tegen de ruiten gedrukt hun eigen stad binnenreden.

Ha! dat was een blij weerzien. Hoe goed kende Doortje hier de vertrouwde plekjes!

Maar hun vreugde bereikte het hoogtepunt, toen ze plotse-ling in de verte een groepje mensen zagen staan. Dat waren de ouders en broertjes en zusjes, die op hun terugkomst stonden te wachten.

„Hoera, hoera, hoera, hoera!!!” riepen ze allen aan een stuk door en opgewonden wuifden ze met hun zakdoeken.

„Daar staat vader!” In eens zag Doortje hem staan . . . oh . . . ze kwamen nu snel naderbij . . .

„Rroee-oe-rrrrt . . . roemp!” Daar stopte de bus. En wat een oorverdovend lawaai maakten ze toen. Zuster Mieke en zuster Agnes hadden de grootste moeite om ze ordelijk en rustig te laten uitstappen. Ze waren al die acht weken nog niet zo wild en zenuwachtig geweest.

Wat een blij weerzien! Met een vaart wierp Doortje zich bij vader in de armen. De acht lange weken waren voorbij. Ze was weer thuis! Ze klemde zich zo stevig aan vader vast of ze bang was, dat ze weer direct weg zou moeten. „Dag, Vader! Dáág!” En toen kwamen er warempel waterlanders.

Vader zelf was ook heel blij, dat hij zijn meisje weer bij zich had. Hij streelde haar over het haar en wachtte geduldig tot de laatste tranen verdwenen waren. Toen pas kon hij haar eens goed aanzien.

„Wat een dikke wangen!” zei vader verbaasd. „Geweldig, wat ben jij dik geworden. Ik ken mijn Doortje haast niet terug,” en hij kneep haar eerst in de linker- en toen in de rechterwang. „Kom, we gaan vlug naar moeder; wat zal die daarvan opkijken.”

Ja, Doortje had het al dadelijk gezien, nog toen ze in de bus zat. Er ontbrak wat aan. Moeder was er niet.

„Waar is moeder dan, Vader?“ vroeg ze. „Waarom is moeder er niet?“

„Jaaaa. . . .“ Vader trok een geheimzinnig gezicht. „Dat is nog een verrassing voor je. Kom maar vlug mee; als je thuis bent weet je het zo.“

Toen namen ze heel hartelijk afscheid van zuster Agnes en zuster Mieke. Vader en Doortje bedankten hen allebei voor al de goede zorgen, die ze voor Doortje gehad hadden. Van zuster Mieke kreeg ze zelfs een dikke zoen en aan zuster Agnes moest ze vast beloven nog eens een lange brief te schrijven!

En nadat ze ook afscheid genomen had van de lieve Elsje en beloofd had haar eens heel vlug te komen opzoeken, pakte ze vader bij de hand en ging zo vlug mogelijk naar huis. . . . naar moeder! Heel ongeduldig en heel verlangend en heel nieuwsgierig! Naar moeder en naar de verrassing! Wat zou dat toch wel zijn? Zo ongeduldig was ze, dat ze haast geen tijd had om vader de lange verhalen van de vacantiëkolonie te vertellen. Eerst kijken wat de verrassing was. Dat moest toch iets heel belangrijks wezen, want anders was moeder vast niet thuis gebleven.

En toen ze thuis kwamen, overtrof het nog haar grootste verwachtingen. . . .

XIII

De verrassing

Heel voorzichtig mocht Doortje op haar tenen de slaapkamer van vader en moeder in. „Oh. . . .“ dacht ze, „zou er. . . . zou er. . . .?“ Brandend van nieuwsgierigheid opende ze de deur en met ingehouden adem stapte ze binnen. . . . Vader en moeder volgden haar.

„O, zeg!“ . . . Daar stond in een hoek van de kamer een blauw wiegje! En daarin lag heel lief en knus een kindje te slapen.

„O, Moeder. . . . een kindje!“ Doortje fluisterde van zo'n grote verrassing. „Een lief klein kindje.“

Glimlachend stonden vader en moeder naast haar. Doortje was stil van eerbied en blijdschap.

„Broertje slaapt,“ zei moeder zachtjes, „straks mag je hem even vasthouden!“

„O, Moeder!“ Meer wist Doortje niet te zeggen. Ze kon geen oog van het kleine broertje afhouden. Zo lief. . . . zo teer. . . . zo heel klein.

Vader legde zijn hand op haar schouder. „Dat broertje is gekomen toen jij weg was. Weet je wel, dat je er altijd zo heel graag een broertje bij had? De Here heeft het ons geschonken.“

Doortje knikte. Ze kon het grote geluk niet begrijpen. Een broertje! Wie had dat kunnen denken?

Heel voorzichtig gingen ze de slaapkamer weer uit. Broertje mocht niet wakker worden!

En wat was moeder ook gelukkig. Met het kleine broertje, maar ook dat Doortje zo gezond en sterk weer thuis was gekomen. „Jij bent moeders lieve meisje, hoor, moeders heel lieve meisje.“ En moeder drukte Doortje stevig tegen zich aan. „De Here heeft ons rijk gezegend.“ Er waren twee tranen in moeders ogen gesprongen. Maar Doortje wist het wel; het waren tranen van geluk.

„Hoe heet ons broertje, Moeder?“ vroeg ze eindelijk, „en wanneer is het gekomen? En waarom hebt u het niet dadelijk aan me geschreven?“

Moeder vertelde, dat het broertje veertien dagen geleden al gekomen was en dat vader en moeder hem Hansje genoemd hadden. Net een naam, die Doortje leuk vond. „En omdat we bang waren, dat je dan nog veel meer naar huis zou verlangen, hebben we het niet direct geschreven. En natuurlijk wilden vader en moeder je ook verrassen.“

Van moeder kreeg Doortje chocolademelk en een beschuit met muisjes. „En nu is moeder toch heel nieuwsgierig hoe ons flinke meisje het daar ginds aan zee gehad heeft. Kom, vader en ik vertellen van kleine broertje en jij vertelt over het kindertehuis. Dan houden we een gezellig babbeluurtje.” Toen kwamen de lange verhalen los! Wat hadden moeder en Doortje elkander veel te vragen en te vertellen. Er kwam geen einde aan.

Maar toen de kleine Hansje wakker werd, waren ze alle drie in een ommezentje in de slaapkamer en kon Doortje haar kleine broertje pas echt helemaal zien en bewonderen. De kleine voetjes en handjes, de blauwe oogjes, de schattige kleertjes. Doortje kon er niet genoeg van krijgen. Zo'n grote feestdag was het nog nooit in haar leven geweest. Weer fijn thuis en een snoezig broertje er bij! Hoe goed was de Here Jezus.

En samen met moeder dankte zij 's avonds de Here innig en gelukkig voor zijn grote goedheid. De Here Jezus was liefdevol en goed, oneindig goed. „En uw hart zal zich verblijden en niemand zal uwe blijdschap van u wegnemen” (Joh. 16 : 22) stond bij de dokter in de spreekkamer.

Nu begreep ze pas echt goed, wat dit betekende en hoe heerlijk waar dat was!

INHOUD

	Blz.
I. Het nieuwe boek	7
II. Het gesprek van vader en moeder	9
III. Doortje bij de dokter	11
IV. Afscheid en vertrek	15
V. Reis en aankomst	19
VI. De eerste morgen	24
VII. In de duinen	27
VIII. Aan zee	31
IX. Een vriendinnetje, een brief en nog wat . . .	34
X. Heimwee en storm	38
XI. Blijde en verdrietige dagen	42
XII. Eindelijk naar huis	45
XIII. De verrassing	48